

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים בעניינים מינהליים

ע"ם 6329/20

לפני: כבוד הנשיאה א' חיות
כבוד השופטת ד' ברק-ארז
כבוד השופט ד' מינץ

המערער: גיא זומר

נגד

המשיבים: 1. הממונה על חופש המידע במשרד המשפטים
2. היועץ המשפטי לממשלה
3. משרד המשפטים

ידידת בית המשפט: לשכת עורכי הדין בישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים
בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים מיום 14.6.2020
בעת"ם 64005-01-20 שניתן על-ידי כבוד השופט א' רון

תאריך הישיבה: א' באייר התשפ"ב (2.5.2022)

בשם המערער: בעצמו

בשם המשיבים: עו"ד דניאל מארקס, עו"ד יובל שפיצר

בשם ידידת בית המשפט: עו"ד רבקה דב"ש, עו"ד נדאל חאיק

פסק-דין

השופטת ד' ברק-ארז:

1. מהו היקף פריסתה של החובה הסטטוטורית לפרסם "הנחיות מינהליות"? ומה היחס בינה לבין חובות שקיפות נוספות החלות על מסמכים שיצאו תחת ידי הרשות? שאלות אלה הן שעמדו במרכז ההליך שבפנינו, וכל זאת בהקשר לחוות הדעת המשפטיות הניתנות על-ידי מחלקת ייעוץ וחקיקה במשרד המשפטים, ובקיצור – מחלקת ייעוץ וחקיקה.

2. ייאמר כבר עתה כי כנקודת מוצא לדיון שימש סעיף 6(א) לחוק חופש המידע, התשנ"ח-1998 (להלן: חוק חופש המידע) המורה כי:

”רשות ציבורית תעמיד לעיון הציבור את ההנחיות המינהליות הכתובות שעל פיהן היא פועלת ושיש להן נגיעה או חשיבות לציבור”.

3. עוד אקדים ואציין לצורך הדיון בענייננו כי הנחיות היועץ המשפטי לממשלה (או היועצת המשפטית לממשלה) – היוצאות מטעם מי שעומד בראש מחלקת ייעוץ וחקיקה – מתפרסמות לציבור זה עשרות בשנים, וכיום אף מופיעות באתר משרד המשפטים במתכונת נוחה לגישה ולעיון. עם זאת, לשיטת המערער אין די בפרסומן של הנחיות אלה, אלא קיימת חובה לפרסם אף חוות דעת נוספות מטעם מחלקת ייעוץ וחקיקה, הגם שלא לבשו מתכונת של הנחיית יועץ משפטי לכל דבר ועניין, ובלבד שאלה הן חוות דעת שמנחות את משרדי הממשלה או את זרועותיו של משרד המשפטים באשר להתנהלותם.

עיקרי התשתית העובדתית וההליכים עד כה

4. ביום 23.5.2019 המערער פנה למחלקת ייעוץ וחקיקה בבקשת חופש מידע שכוונה לפרסום של מסמכים הנערכים באופן שוטף כחלק מעבודתה, ואשר לטענתו מהווים ”הנחיות מינהליות” החייבות בפרסום בהתאם לסעיף 6(א) לחוק חופש המידע. בכלל זה מנה המערער מסמכים הנושאים כותרות שונות, ובהן ”חוות דעת”, ”הנחיה”, ”עמדה”, ”סיכום דיון” וכיוצא באלה (שיכוננו ביחד להלן: חוות דעת מחלקת ייעוץ וחקיקה). לטענת המערער, יש לכל הפחות לפרסם את חוות דעת מחלקת ייעוץ וחקיקה שניתנו במהלך שלוש השנים האחרונות.

5. ביום 13.11.2019 ניתנה תשובתה של הממונה על העמדת מידע לציבור במשרד המשפטים, ובה צוין כי חוות דעתו של היועץ המשפטי לממשלה, לרבות חוות דעת מחלקת ייעוץ וחקיקה, אינן נחשבות ל”הנחיות מינהליות” כמשמעותן בסעיף 6(א) לחוק חופש המידע. בשונה מהנחיות מינהליות, כך נכתב, חוות הדעת האמורות אינן מתוות את אופן הפעלת הסמכות השלטונית במסגרת הדין, אלא מבהירות את הפרשנות המחייבת של הדין עבור הממשלה ובכך קובעות את גבולות האסור והמותר לה בפעולתה. עוד הובהר כי אין בכך כדי למנוע פרסום חוות דעת ספציפיות במנותק מחוק חופש המידע, למשל במענה לבקשה קונקרטית או באופן יזום. על רקע עמדה זו, הוחלט

כי אין מקום להיענות לבקשת חופש המידע, בשים לב לכלליותה ולהקצאת המשאבים הכרוכה בה.

6. תשובה זו לא הניחה את דעתו של המערער, אשר הגיש עתירה בעניין זה לבית המשפט המחוזי בירושלים בשכתו כבית משפט לעניינים מינהליים. העתירה הוגשה נגד הממונה על חופש המידע במשרד המשפטים, היועץ המשפטי לממשלה ומשרד המשפטים, הם המשיבים. בעתירה נטען כי חוות דעת מחלקת ייעוץ וחקיקה מתוות את שיקול הדעת המינהלי של משרד המשפטים ושל רשויות נוספות, ועל כן יש לראות בהן "הנחיות מינהליות", כך שאי-פרסומן באופן סדור ושיטתי כברירת מחדל עומד בניגוד להוראתו של סעיף 6(א) לחוק חופש המידע. עוד נטען כי פרסום חוות הדעת האמורות יגשים את האינטרס הציבורי שבבסיס החובה לפרסם הנחיות לציבור, ובכלל זה הבטחת מדיניות אחידה, מתן אפשרות לביקורת ציבורית וייעול תהליכי העבודה הכרוכים בהפעלת שיקול דעת.

7. בית המשפט המחוזי דחה את העתירה בקבעו כי חובת הפרסום הקבועה בסעיף 6(א) לחוק חופש המידע אינה חלה על חוות דעת מחלקת ייעוץ וחקיקה (עת"ם 64005-01-20, השופט א' רון). בהקשר זה הובהר כי חוות הדעת האמורות כוללות ייעוץ משפטי שעיקרו פרשנות יישומית של הדין בסוגיות נתונות. אף כי חוות הדעת מכוונות את דרך פעולתה של הרשות בהתאם לדין, נקבע כי הן אינן עונות להגדרת המונח "הנחיות מינהליות" כמשמעותו בחוק.

8. להשלמת התמונה ראוי לציין התפתחות נוספת והיא מדיניות חדשה של מערך הייעוץ המשפטי לממשלה מחודש ינואר 2022, ולפיה חוות דעת של מחלקת ייעוץ וחקיקה המוגדרות "עקרונות או רוחביות" ואשר יש בהן עניין לציבור, יפורסמו באופן מקוון, אף אם לא לבשו דמות של הנחיות היועץ המשפטי לממשלה לכל דבר ועניין.

עיקרי הטענות בהליך שבפנינו

9. בעיקרו של דבר, וכפי שכבר צוין, המערער סבור כי חוות דעת רבות שיוצאות תחת ידיהם של משפטנים במחלקת ייעוץ וחקיקה הן למעשה בבחינת "הנחיות מינהליות" ועל כן יש לפרסמן – לא כעניין של מדיניות וולונטרית יזומה, אלא כיישום של החובה הסטטוטורית לפרסם הנחיות מינהליות. בערעור נטען כי בית המשפט המחוזי שגה בקבעו שחוות דעת מחלקת ייעוץ וחקיקה אינן נחשבות להנחיות מינהליות, וכך כי ההבחנה בינן לבין הנחיות היועץ המשפטי לממשלה (שכאמור מפורסמות דרך קבע) היא

מלאכותית. עוד נטען כי בהתאם לעמדתם של המשיבים עצמם, חוות הדעת האמורות אינן התוויה גמישה של אופן הפעלת שיקול הדעת, אלא הן חלק מהמסגרת הנורמטיבית המחייבת של גופים ציבוריים. על כן, לשיטת המערער, חוות הדעת חייבות בפרסום מכוח "קל וחומר", שכן הן "במדרג נורמטיבי גבוה יותר מההנחיה המנהלית הרגילה". המערער מוסיף ומדגיש כי לשיטתו, כשם שהדין החקוק עצמו חייב בפרסום, כך גם פרשנותו המחייבת.

10. מנגד, עמדת המשיבים היא שדין הערעור להידחות. המשיבים מדגישים את המחויבות הנמשכת שלהם להרחבת השקיפות בתחומי פעילותם, אך כופרים בהגדרתן של חוות דעת מחלקת ייעוץ וחקיקה כ"הנחיות מינהליות" ועומדים על ההבדלים הקיימים לשיטתם בין אלה לאלה. בהקשר זה נטען כי חוות דעת מחלקת ייעוץ וחקיקה ניתנות מתוקף תפקידו של היועץ המשפטי לממשלה כפרשן המוסמך של הדין כלפי הרשות המבצעת, ולפיכך הן מתוות את "גבולות הגזרה" שבמסגרתן מוסמכת הרשות לפעול. זאת, כך נטען, בשונה מהנחיות מינהליות המתוות אמות מידה להפעלת שיקול הדעת המוקנה לרשות המינהלית בחוק המסמך אותה לפעול. המשיבים מוסיפים כי אינם חולקים על החשיבות הרבה בפרסומן של חוות הדעת האמורות במקרים המתאימים, אך זאת במענה לפנייה פרטנית או באופן וולונטרי יזום ולא מכוח סעיף 6(א) לחוק חופש המידע. עוד מטעימים המשיבים כי הנחיותיו של היועץ המשפטי לממשלה מפורסמות לנוכח האינטרס הציבורי הטמון בכך ולא מכוח חובה סטטוטורית.

11. יצוין עוד כי ביום 10.10.2021 הגישה לשכת עורכי הדין בקשה להצטרף להליך כ"ידידת בית המשפט", ובה תמכה בעיקרו של דבר בעמדתו של המערער.

12. ביום 2.5.2022 התקיים דיון בעתירה ובמסגרתו שבו הצדדים על עיקרי טענותיהם כמפורט לעיל. כמו כן, בפתח הדיון, בהסכמת הצדדים ובשים לב לסוגיה העקרונית העולה בערעור, הורינו על קבלת בקשת ההצטרפות להליך מטעם לשכת עורכי הדין.

דיון והכרעה

13. נקודת המוצא לדיון בערעור שבפנינו היא החשיבות הנודעת ליישום העיקרון של שקיפות בפעולותיהן של רשויות המינהל בכלל, וליישומו היעיל של חוק חופש המידע בפרט. יחד עם זאת, לאחר שנתתי דעתי למכלול טענות הצדדים ומבלי לגרוע מהאמור, אני סבורה כי דין הערעור להידחות. כפי שיוסבר להלן, חוות דעת משפטיות

של מחלקת ייעוץ וחקיקה אינן הנחיות מינהליות. ממילא לא חל עליהן סעיף 6(א) לחוק חופש המידע. ועדיין, יש מקום לשבח את המדיניות העדכנית ביחס לפרסום חוות דעת עקרוניות של מערך הייעוץ המשפטי, ואף לחזקה ככל הניתן.

14. ראוי לפתוח בהסבר באשר למהותן של הנחיות מינהליות. כידוע, הנחיות מינהליות הן הוראות מסוגים שונים המגדירות את נהלי העבודה של הרשות ואת העקרונות שצריכים להנחות אותה בהפעלת שיקול דעתה (ראו: יצחק זמיר "הנחיות מינהליות" הפרקליט לח 18, 20-21 (1988); דפנה ברק-ארז משפט מינהלי כרך א 228-230 (2010) (להלן: ברק-ארז)). התשובה לשאלה האם מסמך מסוים עולה כדי הנחיה מינהלית, מחייבת מטבעה בחינה מהותית ובמובן זה אינה תלויה בשם הפורמלי שניתן לו. בהתאם לכך, הכותרת הרחבה "הנחיות מינהליות" מאגדת מסמכים הנושאים שמות מגוונים, דוגמת נהלים, קריטריונים וחוזרי מנכ"ל מחד גיסא, ואינה כוללת בהכרח כל מסמך המכונה "הנחיה" מאידך גיסא (ראו: עע"מ 5525/11 נ.ע מעלות שער העיר בע"מ נ' משרד האוצר, פסקה מ"א לפסק דינו של השופט (כתוארו אז) א' רובינשטיין (15.1.2012); ע"פ 5546/14 דנקנר נ' מדינת ישראל, פסקה 7 לפסק דינו של השופט (כתוארו אז) נ' הנדל (29.12.2015)). כן ראו: יואב דותן הנחיות מנהליות 82-83 (1996)). המשותף לכל המסמכים הנכללים בגדר הנחיות מינהליות הוא שמדובר בהוראות גמישות שהרשות קובעת לעצמה על מנת להדריך אותה בפעולתה העתידית, מקום שהפעלת הסמכות נעשית באופן תדיר ושגרתי. גמישותן של ההנחיות המינהליות באה לידי ביטוי באפשרות לסטות מהן בנסיבות מסוימות. במילים אחרות, ההנחיות נועדו להכווין את שיקול הדעת בהפעלת הסמכות בדרך כלל, והן מתארות את האופן שבו תנהג הרשות, כעניין של מדיניות, במקרה הרגיל. יחד עם זאת, הנחיות מינהליות אינן מקבעות את אופן פעולתה של הרשות ואינן מחייבות אותה בכל מקרה ומקרה.

15. כפי שהובהר לא אחת בפסיקתו של בית משפט זה, השימוש בהנחיות מינהליות טומן בחובו מספר יתרונות חשובים. הנחיות מסוג זה מייתרות את הצורך בבחינה חוזרת ונשנית של מקרים דומים ובדרך זו מאפשרות לרשות להכריע על בסיס מדיניות עקרונית. לפיכך הנחיות מינהליות משקפות את הניסיון המצטבר של הרשות בהפעלת סמכותה וגיבושן תורם להתנהלות יעילה ועניינית. כמו כן, הן מסייעות לשמירה על אחידות ועקביות בפעולת הרשות ומבטיחות התייחסות דומה למקרים בעלי מאפיינים דומים. באופן זה ההנחיות המינהליות מגבירות את השוויון ואת הוודאות המשפטית ומאפשרות לאזרח להעריך מהי התוצאה הצפויה להתקבל בעניינו ולהתכונן בהתאם לכך (ראו עוד: עע"מ 9187/07 לחזון נ' משרד הפנים, פסקה 38 (24.7.2008) (להלן: עניין לחזון); ברק-ארז, בעמ' 230-231). לצד האמור, הנחיות מינהליות עשויות לעורר לעתים חשש מפני

"קיבעון" של הרשות, שיביא לידי קבלת החלטות אוטומטית מבלי להפעיל שיקול דעת לגופו של עניין. על רקע זה, הדין מכיר כאמור באפשרות לסטות מההנחיות במקרים מיוחדים שבהם קמה הצדקה מתאימה לכך (ראו: בג"ץ 10907/04 סולודוך נ' עיריית רחובות, פ"ד סד(1) 331, 352-353 (2010) (להלן: עניין סולודוך); עע"ם 4573/12 פיינגולד נ' הוועדה המחוזית לתכנון ובניה מחוז ירושלים, פסקאות 5-6 (22.12.2013); ברק-ארז, בעמ' 250-256).

16. נוכח השלכתן הפוטנציאלית על אופן הטיפול בבקשות ובפניות של אנשים לרשות הנוגעת בעניין, פיתח בית משפט זה את העיקרון של פומביות ההנחיות המינהליות. לעיקרון זה ניתן ביטוי בפסק הדין התקדימי בבג"ץ 5537/91 אפרתי נ' אוסטפלד, פ"ד מו(3) 501 (1992), שבו נקבע לראשונה כי "תנאי מוקדם והכרחי לקביעתן ולהחלתן של הנחיות פנימיות הוא בהבאתן של אותן הנחיות לידיעת המעוניינים, בין בפירסומן לרבים בין אחרת. מדברים אנו, כמובן, בהנחיות שיש בהן כדי לאצול על זכות הפרט". פסק הדין התייחס אם כן לסוג מסוים של הנחיות מינהליות, המשפיעות על זכויות וחובות של אנשים, ומבחינה עקרונית ראה את הדרישה לפרסמן כאחד הביטויים של עקרון שלטון החוק במובנו הרחב, להבדיל מנגזרת מחובה סטטוטורית (ראו גם: עניין לוזון, פסקאות 60-61. כן ראו: יואב דותן "פרסום הנחיות מינהליות" משפט וממשל ג 475, 482-484 (1996)). בפסקי דין מאוחרים יותר הורחבה חובת הפרסום, ובהמשך, עם חקיקתו של חוק חופש המידע, עוגן אותו עיקרון עצמו בסעיף 6(א) לחוק זה.

17. כפי שצוין לעיל, המערער טוען כי סעיף 6(א) לחוק חופש המידע קובע חובה לפרסם אף את חוות דעת מחלקת ייעוץ וחקיקה. אין בידי לקבל טענה זו. הטעם למסקנה זו נעוץ בכך שככלל חוות דעת משפטיות הניתנות על-ידי מערך הייעוץ המשפטי אינן מהוות הנחיות מינהליות. זאת מאחר שאינן מבטאות ככלל מדיניות, אלא אך משקפות פרשנות מוסמכת של הדין. כך, חוות הדעת האמורות אינן מרכזות נהלי עבודה או קווים מנחים לאופן ההפעלה הרגיל של שיקול הדעת המינהלי, כי אם מבטאות את המצב המשפטי המצוי מבחינתה של הרשות – כלומר הפרשנות המחייבת של הדין עצמו וגבולות המותר והאסור במסגרתו (ראו: בג"ץ 4267/93 אמיתי – אזרחים למען מינהל תקין וטוהר המידות נ' ראש ממשלת ישראל, פ"ד מז(5) 441, 473 (1993); בג"ץ 4646/08 לביא נ' ראש הממשלה, פסקה 33 (12.10.2008); בג"ץ 3056/20 התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 19 (25.3.2021)). בהתאם לכך, אף חלים עליהן כללים אחרים. כך למשל, אין מדובר בעקרונות גמישים שניתן לסטות מהם לעתים (כבהנחיות) אלא בעמדה משפטית מחייבת, כזו שאין מתפשרים עליה (ראו והשוו: עניין סולודוך, בעמ' 352-353).

18. מדובר אפוא בשני סוגי מסמכים שהם שונים במאפייניהם ובתכליותיהם. הנחיות מינהליות נועדו, כאמור, לסייע לרשות להתנהל באופן יעיל ועקבי ולהימנע מהפעלת שיקול דעת לגופו של עניין פעם אחר פעם, במקרים החוזרים על עצמם חדשות לבקרים. לפיכך מדובר בכלי עזר שימושי עבור הרשות, המקל על פעולתה השוטפת ומאפשר מצד אחד לשמור על מדיניות קבועה ושוויונית ומצד שני לפעול בגמישות ובדינמיות במקרים המצדיקים סטייה מדרך הכלל. חוות דעת מחלקת ייעוץ וחקיקה, לעומת זאת, מבטיחות שהרשות תפעל בגדרי החוק ובהתאם לדין. ככאלה הן מכוונות בראש ובראשונה לשמירה על שלטון החוק. חוות הדעת הללו מבהירות לרשות מהו המצב המשפטי הקיים ועל כן סטייה מהן, מטבע הדברים, אינה אפשרית – שכן משמעה פעולה בניגוד לדין. לפיכך, גם אם ניתן למצוא קווי דמיון מסוימים בין חוות דעת מחלקת ייעוץ וחקיקה לבין הנחיות מינהליות, שהרי אלה ואלה מכוונות את הרשות בפעולתה במובן זה שהן מורות לה כיצד עליה לפעול – אין ליצור ביניהן זהות. לא מההיבט של מהותן ותכליתן, ואף לא מההיבט של חובת הפרסום.

19. לא למותר להדגיש, כי טענותיו של המערער לאורך ההליך דנן כוונו לפרשנות מרחיבה של חובת הפרסום הסטטוטורית, שחלה באופן כללי ונרחב על סוגי מסמכים שונים שנחשבים לשיטתו ל"הנחיות מינהליות" – ובהם סיכום דיון, עמדה ואף טיוטה. אכן, וכפי שכבר צוין, צודק המערער בכך שהנחיה מינהלית יכולה לשאת גם כותרת אחרת. אולם, אין בגמישות מושגית זו כדאי להכניס לגדרי המונח "הנחיות מינהליות" את כלל המסמכים שמוציאה תחת ידיה מחלקת ייעוץ וחקיקה – ואף לא את כלל המסמכים שבהם מצוינת המלה "הנחיה" על הטיותיה. המסמכים השונים שעליהם הצביע המערער משקפים את הגיוון והמורכבות של תהליכי העבודה במחלקת ייעוץ וחקיקה. הם מבטאים היבטים שונים של עבודת המינהל השוטפת וכן שלבים שונים של גיבוש מדיניות ועמדה מקצועית, והם אינם בהכרח בעלי תוקף משפטי זהה. מכל מקום, אין לקבוע שהם עולים כדי הנחיות מינהליות ונופלים לגדרו של סעיף 6(א) לחוק חופש המידע.

20. אשר על כן, טענתו של המערער לפיה הנחיות מינהליות וחוות דעת של מערך הייעוץ המשפטי חד הן, במובן זה שחובת הפרסום הסטטוטורית הקבועה בסעיף 6(א) לחוק חופש המידע חולשת על שתיהן כאחת – דינה להידחות.

21. האם מן האמור עד כה נובע שאין לפרסם לציבור אף אחת מחוות הדעת של מחלקת ייעוץ וחקיקה? אינני סבורה כך. היקף תחולתו של חוק חופש המידע – לחוד;

שקיפות ציבורית – לחוד. מבחינה מהותית, עקרון השקיפות הציבורית – שחוק חופש המידע הוא אך ביטוי סטטוטורי שלו – הוא בעל תחולה רחבה החורגת מדל"ת אמותיו של חוק זה. מבלי להמעיט בחשיבותו של חוק חופש המידע ובמרכזיותו בקידום השקיפות השלטונית בישראל, ניתן לומר שהוא אינו אלא נקודת מוצא. כשם שבעבר רשויות שלטוניות אפשרו עיון ופרסמו לציבור מידע ומסמכים שונים על-פי שיקול דעתן, כך גם היום ניתן להניח שהן ירחיבו ביזמתן את היקף החומרים המתפרסמים במקרים מתאימים, אף כאשר לא חלה עליהן חובה לעשות כן לפי חוק חופש המידע.

22. על רקע זה, יש לציין כי מן הבחינה הציבורית לפרסומן של חוות הדעת האמורות עשויה להיות לעיתים חשיבות גדולה, במיוחד כאשר הן מרכזיות בעבודתן של רשויות המינהל, עוסקות בסוגיות עקרוניות ובעלות השלכות רוחב משמעותיות. מצבים מעין אלו, שבהם מתעורר עניין ציבורי של ממש, מקימים הצדקה התומכת בפרסומן של חוות הדעת וזאת בהתאם לשיקול דעתם של העושים במלאכה. הדברים אף מקבלים משנה תוקף בהתחשב בכך שחוות הדעת מבהירות את הפרשנות המחייבת של הדין כלפי הרשות, ואינן משקפות אך את דרך הפעולה הרגילה שניתן לסטות ממנה. על רקע זה, ולאור חשיבותו של עקרון השקיפות הציבורית, יש לשבח אפוא את המדיניות החדשה של משרד המשפטים לפרסום יזום של חוות דעת עקרוניות או רוחביות של מחלקת ייעוץ וחקיקה, וכל המרבה הרי זה משובח.

23. בשולי הדברים יצוין כי לא מן הנמנע שחוות דעת מסוימת של מחלקת ייעוץ וחקיקה או של היועץ המשפטי לממשלה אכן תכלול הנחיות מינהליות. אם אלה יהיו פני הדברים, יש להניח שחוות דעת זו אכן תפורסם כדין, על יסוד בחינה קונקרטיית שלה. אולם דומה שזהו החריג, ולא הכלל.

24. בסיכומו של דבר, גם בהעדר חובה סטטוטורית לפרסם באופן שיטתי את כלל חוות הדעת של הייעוץ המשפטי, אין משמעות הדבר שאלו יישארו נסתרות מעין הציבור. הדברים אמורים ביתר שאת בשים לב למדיניות האמורה של משרד המשפטים. למותר להוסיף כי מן ההיבט המעשי, וכפי שהמערער וגורמים רבים אחרים אכן נוהגים לעשות מעת לעת, דרכו של הציבור פתוחה להגיש בקשות חופש מידע, וחזקה כי הרשויות ישיבו להן כדין בהתאם לתנאי החוק.

25. סוף דבר: לו תישמע דעתי – הערעור יידחה. במכלול הנסיבות, ובמידה לא מבוטלת לפנים משורת הדין, אציע כי לא ייעשה צו להוצאות.

הנשיאה א' חיות:

אני מסכימה.

ה נ ש י א ה

השופט ד' מינץ:

אני מסכים.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק דינה של השופטת ד' ברק-ארז.

ניתן היום, ז' בתמוז התשפ"ב (6.7.2022).

ש ו פ ט

ש ו פ ט ת

ה נ ש י א ה